

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3c, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2012, čj. KUZL/82543/2011 a čj. KUZL/82545/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2014, čj. 29 Af 82/2012 - 90,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalovaný rozhodnutími označenými v záhlaví tohoto rozsudku změnil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále též „správce daně“ či „správce poplatku“) ze dne 12. 9. 2011, zn. MěÚVM 43750/2011, a zn. MěÚVM 43806/2011. Změna se týkala pouze formulace výroku, nikoliv věcného posouzení provedeného správcem daně. Ten uvedenými rozhodnutími (ve znění výroku změněného žalovaným) nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku, který měl vzniknout uhrazením místního poplatku ve výši 38 056 Kč za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí (7 ks provozovaných v období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 a 1 ks provozovaný v období od 5. 2. 2011 do 31. 3. 2011), resp. žádosti žalobce o vrácení přeplatku, který měl vzniknout uhrazením místního poplatku ve výši 30 000 Kč za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí provozovaná v období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011.

II.

2. Uvedená rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Vedle toho brojil též proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012, čj. KUZL/82546/2011. Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí žalobu proti rozhodnutí žalovaného čj. KUZL/82546/2011 vyloučil k samostatnému projednání (výrok I.), žalobu proti rozhodnutím žalovaného označeným shora zamítl (výroky II. a III.) a současně určil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává (výroky IV. a V.). Tento rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobce (stěžovatel) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu v rozsahu jeho výroků II., III. a IV. kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku, neboť byla nesprávně posouzena jeho povinnost platit místní poplatek. Dále nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť krajský soud se nezabýval všemi žalobními body. Řízení před krajským soudem bylo rovněž stíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Stěžovatel namítl též nicotnost rozhodnutí správce daně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

4. Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou, podle níž byl správce daně povinen vydat platební výměr. Stěžovatel již dne 4. 10. 2010 při ohlášení poplatkové povinnosti řádně a včas sdělil správci daně, že nesouhlasí se zpoplatněním jím provozovaných zařízení a domáhal se vydání platebního výměru. Ohlášení včetně kvalifikovaných výhrad a žádosti o vydání platebního výměru bylo podáno včas. Stěžovatel splnil všechny podmínky, které založily povinnost správce daně vydat platební výměr ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012 - 34. Poplatkovou povinnost bylo možno považovat za spornou a správce daně byl vázán povinností vydat platební výměr, což však neučinil. Krajský soud se zabýval výhradně ohlášením stěžovatele ze dne 31. 1. 2011, ačkoliv veškerá ohlášení podaná za účinnosti obecně závazné vyhlášky č. 5/2010 jsou plně uplatnitelná i pro režim vyhlášky č. 7/2010. Pokud krajský soud vycházel pouze z ohlášení stěžovatele ze dne 31. 1. 2011, zatížil řízení vadou, neboť vycházel z nesprávných podkladů pro rozhodnutí. Krajský soud rovněž pominul účel citovaného usnesení rozšířeného senátu a vyložil jej formalisticky. Z faktického hlediska stěžovatel podmínky stanovené rozšířeným senátem naplnil. Krajský soud posoudil ohlášení a obecně závazné vyhlášky ze zcela formálních hledisek, nepřihlédl k faktickému stavu a takovým postupem porušil zásadu *in dubio pro liberate*. Bez existence pravomocného platebního výměru nemohlo dojít k předepsání poplatku na osobní daňový účet stěžovatele a správce daně nemohl rozhodnout, že stěžovatel nemá na tomto poplatku přeplatek. Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná také z toho důvodu, že se žalovaný zabýval pouze výkladem pojmu „*jiné technické herní zařízení*“ a nijak se nezabýval stavem daňového účtu stěžovatele a nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí správce daně ani v jiných bodech, ač k tomu byl povinen podle § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu.

5. Stěžovatel dále nesouhlasil s krajským soudem v tom, že byl povinen platit místní poplatek za „*provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ za zařízení, která jsou koncovými jednotkami tzv. centrálního loterijního systému (dále též „CLS“). Krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, s nimiž však stěžovatel nesouhlasí. Koncové jednotky CLS nejsou jiným technickým herním zařízením a nelze je užívat ke hrám či loterii bez spojení s řídicí jednotkou CLS. Praxe

ministerstva byla taková, že nejprve vydalo rozhodnutí, kterým podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), povolilo loterii (jinou podobnou hru). V rozhodnutí rovněž schválilo umístění a provozování koncových zařízení. Pokud provozovatel hodlal provozovat koncová zařízení na jiných místech či v jiných počtech než podle původního rozhodnutí, bylo na jeho žádost vydáno rozhodnutí, kterým se předchozí rozhodnutí doplnilo, a to vždy pouze v bodě, ve kterém bylo schvalováno umístění a provozování koncového zařízení. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích povoluje ministerstvo pouze loterie a jiné podobné hry, výherní hrací přístroje, tomboly, kursové sázky a sázkové hry v kasinu. Žádný právní předpis neopravňuje ministerstvo k povolování provozu jiného technického herního zařízení; nelze tedy vybírat poplatek za takové zařízení povolené ministerstvem. Daný pojem není možno interpretovat teleologicky v neprospěch stěžovatele, neboť by tím byl porušen ústavní princip *in dubio pro libertate*. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a nemožňující různý výklad. Novela zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), provedená zákonem č. 300/2011 Sb. potvrdila, že právní úprava po novele provedené zákonem č. 183/2010 nebyla jasná a umožňovala vícero výkladů.

6. Má-li být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že ministerstvo vydává povolení k provozování jiného technického herního zařízení či zařízení, které by pod tento pojem spadalo. Odlišná úprava zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích nedává subjektu poplatku jasnou odpověď, zda poplatkové povinnosti podléhá či nikoliv. Krajský soud se nesprávně vypořádal se žalobními důvody týkajícími se nutnosti použití zásady *in dubio pro libertate*, jsou-li možné odlišné výklady normy daňového práva. Stěžovatel v tomto hledu odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Neopravňuje-li žádný právní předpis ministerstvo k vydání rozhodnutí o povolení provozování jiného technického herního zařízení, nelze poplatek vybírat, neboť by to bylo v rozporu se zákonem.

7. Stěžovatel upozornil dále na to, že se krajský soud nevypořádal se žalobními argumenty ohledně technických aspektů jím provozovaných zařízení, které rovněž brání subsumpci těchto zařízení pod pojem „jiné technické herní zařízení.“ Zpoplatňována jsou výlučně koncová zařízení CLS, nikoliv interaktivní videoloterijní terminál spolu s centrální řídicí jednotkou. CLS je v rozhodnutí ministerstva vymezován tak, že jde o funkčně nedělitelné technické zařízení. Interaktivní videoloterijní terminál je tak pouze jednou z částí CLS. Pojem „jiné technické herní zařízení“ nemá legální definici, ale je spojen s pojmem „výherní hrací přístroj“, kterým se podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládaním určeným pouze pro jednoho hráče. Z důvodu tohoto spojení by „jiné technické herní zařízení“ mělo být obdobné výhernímu přístroji, například technologickým charakterem: kompaktností a funkční nedělitelností. Koncové jednotky CLS neboli interaktivní videoloterijní terminály nemají takový charakter, neboť samy o sobě nemohou sloužit k provozování loterií a jsou pouze zobrazovací jednotkou. Samotný průběh hry zabezpečuje řídicí jednotka CLS, která je umístěna jinde. Takto je centrální loterijní systém vymezen i v rozhodnutích ministerstva.

IV.

8. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel poplatkovou povinnost měl. K této otázce se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil v řadě svých rozsudků. Závěry krajského soudu korespondují s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 68/2012 - 34 a shodují se též s názorem uvedeného soudu plynoucím z rozsudku čj. 5 Afs 113/2013 - 41, jehož obsah je stěžovateli nepochybně velmi dobře znám.

9. Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného ještě dodal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 113/2013 - 41 je nepřípustným odklonem od citovaného usnesení rozšířeného senátu. Uvedený rozsudek nelze v projednávané věci použít, navíc proti němu podal stěžovatel ústavní stížnost.

V.

10. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

11. Kasační stížnost není důvodná.

12. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010 do 13. 10. 2011, mohly obce vybírat místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

13. Nejvyšší správní soud ze správního spisu v projednávané věci ověřil, že obecně závaznou vyhláškou města Valašské Meziříčí č. 7/2010, o místních poplatcích, byla s účinností od 1. 1. 2011 zrušena obecně závazná vyhláška č. 5/2010, o místních poplatcích. Vyhláška č. 7/2010 mimo jiné upravuje místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle čl. 35 odst. 1 uvedené vyhlášky poplatková povinnost vzniká dnem povolení herního zařízení ministerstvem. Podle čl. 34 odst. 2 vyhlášky byl provozovatel herního zařízení povinen ohlásit správci poplatku povolení zařízení, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne vzniku poplatkové povinnosti. V případě provozování herního zařízení povoleného před nabytím účinnosti dané vyhlášky byl poplatník povinen ohlásit provozování herního zařízení do 15 dnů od nabytí právní moci této vyhlášky. Dne 31. 1. 2011 se stěžovatel na správce poplatku obrátil podáním označeným jako „Splnění ohlašovací povinnosti k místnímu poplatku ... s výhradou“. Mimo jiné zde konstatoval, že jím provozovaná herní zařízení nelze podříditi režimu místních poplatků.

14. Krajský soud v napadeném rozsudku ve vztahu k podání stěžovatele ze dne 31. 1. 2011 uzavřel, že citované ohlášení nebylo podáno správci poplatku v předpokládané lhůtě a stěžovatel zde ani nepožádal o vydání a doručení platebního výměru. V reakci na to přiložil stěžovatel ke kasační stížnosti „Splnění ohlášení s výhradou“ adresované správci poplatku ze dne 4. 10. 2010. Z tohoto podání plyne, že stěžovatel výslovně požádal správce poplatku, aby vydal a stěžovateli doručil platební výměr, v němž vyšší místního poplatku stanoví.

15. Pro posouzení povinnosti správce poplatku vydat platební výměr jsou určující závěry účastníky zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012 - 34. Podle rozšířeného senátu má správce poplatku povinnost vydat platební výměr a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost, sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. Nelze nutit poplatníka, který nesouhlasí se svou poplatkovou povinností, aby se stal neplatíčem a vydal se tak riziku zvýšení místního poplatku až na trojnásobek postupem podle § 11 zákona o místních poplatcích; pro tyto případy bylo nezbytné umožnit těmto poplatníkům přezkum jejich poplatkové povinnosti.

16. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že podmínky plynoucí z citovaného usnesení rozšířeného senátu splnil, platební výměry však správce poplatku nevydal. Upozornil dále, že krajský soud nepřihlédl k ohlášení stěžovatele ze dne 4. 10. 2010 a ohlášení ze dne 31. 1. 2011 posoudil formalisticky. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že i kdyby dal stěžovateli za pravdu v tom, že o vydání platebního výměru řádně a včas požádal, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Rozšířený senát dospěl ke shora citovanému právnímu názoru za situace, kdy stěžovatel splnil povinnost ohlásit správci daně počet jím provozovaných herních zařízení podle příslušné obecní vyhlášky, uvedl důvody, proč tato zařízení podle jeho názoru nepodléhají místnímu poplatku, a zároveň poplatky uhradil, neboť se obával postihu za včasné nezaplacení podle § 11 zákona o místních poplatcích. Někteří správci daně nevydali platební výměry, pouze stěžovatele upozornili, jakým způsobem může poplatek uhradit; stěžovatel následně brojil proti vyměření poplatku i v případech, kdy platební výměr neobdržel. Rozhodnutí nadřízených správců daně o odvolání proti nevydaným platebním výměrům se následně stala předmětem zkoumání rozšířeného senátu.

17. Skutkové okolnosti projednávané věci jsou odlišné. I kdyby soud vyšel z toho, že stěžovatel řádně a včas sdělil správci daně, že požaduje vydání platebního výměru ve věci místního poplatku z herních zařízení, nelze přehlédnout, že dále se již vydání platebního výměru aktivně nedomáhal (například cestou ochrany proti nečinnosti podle § 38 daňového řádu). Namísto toho požádal dne 29. 7. 2011 o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu a v této žádosti rozporoval svou povinnost platit místní poplatek z herních zařízení, s tím, že zákon o loteriích neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. V rámci rozhodování o vrácení přeplatku se správní orgány obou stupňů meritorně zabývaly tím, zda byl stěžovatel povinen platit místní poplatek z jím provozovaných herních zařízení. Rozhodnutí správních orgánů následně přezkoumal z tohoto hlediska i krajský soud. Došlo tedy k přezkumu poplatkové povinnosti stěžovatele, byť jinou procesní cestou, než kterou naznačil rozšířený senát ve shora citovaném usnesení. Trvat za těchto okolností na tom, aby byla hmotněprávní povinnost stěžovatele zaplatit místní poplatek zkoumána ještě v rámci řízení ohledně platebního výměru, by bylo pouhým formalismem.

18. Na projednávanou věc lze v plném rozsahu aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu v jiné věci stěžovatele ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 113/2013 - 41, kde stěžovatel zvolil totožný procesní postup, tj. žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Pátý senát zde konstatoval, že „stěžovatel místní poplatky zaplatil, a posléze podal bez dalšího přímo žádost o vrácení vratitelného přeplatku. Byť tedy v intencích usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012 - 34, mohl nabýt přesvědčení, že správce místního poplatku v rozporu se zákonem nevydal jednotlivé platební výměry, správce poplatku v dané věci procesně nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti stěžovatele vedle řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo ji zamítnout. Pokud tak správce poplatku postupoval, nelze označit jeho rozhodnutí za nezákonné, tím méně za nicotné.“ Skutkové okolnosti nyní projednávané věci ani argumentace stěžovatele v kasační stížnosti nezavdaly osmému senátu důvod odchýlit se od shora uvedeného právního názoru pátého senátu. Na okraj lze poznamenat, že se závěry pátého senátu se ztotožnil i druhý senát Nejvyššího správního soudu v jiné obdobné stěžovatelově věci, a to v rozsudku ze dne 5. 11. 2014, čj. 2 As 55/2014 - 46. Obsah těchto rozsudků je stěžovateli znám, a proto na ně Nejvyšší správní soud pouze odkazuje.

19. Ve vztahu k námitce stěžovatele, že krajský soud vycházel z nesprávných podkladů pro rozhodnutí, resp. některé z podkladů nezohlednil, a v důsledku toho je řízení před krajským soudem stíženo vadou, je třeba připomenout, že k tomu, aby kasační stížnost podaná z důvodů

podle § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. mohla být úspěšná, musí případně zjištěné vady ovlivnit zákonnost, resp. mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud měl vycházet již z ohlášení stěžovatele ze dne 4. 10. 2010, případně že nesprávně posoudil ohlášení ze dne 31. 1. 2011, nemohla by taková vada řízení či nesprávně zjištěná skutková podstata ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

20. Stěžovatel dále označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný nezabýval otázkou stavu osobního daňového účtu stěžovatele. Nejvyšší správní soud ponechává tuto námitku stranou, neboť ji stěžovatel vznesl v této podobě poprvé až v kasační stížnosti, a jedná se tedy o námitku nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Na okraj lze však poznamenat, že stěžovatel v odvolání nijak nerozporoval závěry správce daně ohledně stavu svého osobního daňového účtu; protože tato okolnost nebyla sporná, neměl žalovaný důvod se jí zabývat.

21. Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury vykazují takovou vadu zejména rozhodnutí, u nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jak se vypořádal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 5/2003 - 52). Dílčí nedostatky odůvodnění, které nebrání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, nemohou být příčinou zrušení tohoto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ads 58/2003 - 75).

22. Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že se soud podrobně nezabýval žalobními námitkami ohledně technické povahy videoloterijních terminálů. Této námitce nelze přisvědčit. Krajský soud se vypořádal s touto námitkou v napadeném rozsudku v odst. [40] a násl. Odkázal zde mimo jiné na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 37/2013 - 26 a čj. 2 Afs 26/2013 - 34, v nichž se tento soud podrobně zabýval interpretací pojmu „jiné technické herní zařízení.“ Krajský soud uzavřel, že podle citované judikatury představují interaktivní videoloterijní terminály „jiné technické herní zařízení“ podle § 10a zákona o místních poplatcích, a že zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Krajský soud se tedy dostatečným způsobem vypořádal s uvedenou žalobní námitkou, svůj právní názor dostatečně odůvodnil a z jeho rozsudku je jasně seznatelné, jakými úvahami se přitom řídil; jeho rozsudek tudíž nelze označit za nepřezkoumatelný.

23. Ve vztahu k argumentaci stěžovatele, že koncové jednotky CLS nelze zpoplatnit místním poplatkem podle § 10a zákona o místních poplatcích, je třeba poznamenat, že stěžovatel uplatnil tuto argumentaci u Nejvyššího správního soudu v minulosti již mnohokrát. Nejvyšší správní soud se s touto argumentací opakovaně neztotožnil a svůj právní názor podrobně odůvodnil. Lze poukázat například na rozsudek čj. 2 Afs 37/2013 - 26, jehož obsah je stěžovateli taktéž znám. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „aby bylo možno považovat technické zařízení za „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce (...). Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“ Citovaný právní názor reflektovala i následná judikatura. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za účelné opakovat pasáže z dřívějších rozhodnutí, a pouze poukazuje například na rozsudky čj. 1 Afs 55/2013 - 37, čj. 5 Afs 32/2013 - 24, čj. 2 Afs 68/2013 - 38, nebo čj. 9 Afs 62/2013 - 108.

24. Stěžovateli je rovněž známo, že právní názor zdejšího soudu opakovaně potvrdil i Ústavní soud; lze poukázat například na usnesení ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 3718/13, kterým Ústavní soud odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 68/2013 - 38 jako zjevně neopodstatněnou. Ústavní soud rozhodl obdobně i o ústavní stížnosti stěžovatele proti rozsudku zdejšího soudu čj. 5 Afs 116/2013 - 39 (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2581/14).

25. Opakovaně již Nejvyšší správní soud vypořádal i námitku porušení principu *in dubio pro libertate (in dubio mitius)*. Jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu vydaných ve věcech stěžovatele čj. 2 Afs 57/2013 - 34, čj. 5 Afs 116/2013 - 39, nebo čj. 5 Afs 113/2013 - 41, k aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický. Ani v nyní projednávaném případě nelze shledat porušení principu *in dubio mitius*, neboť stěžovatelův výklad byl obtížně obhajitelný a vykazoval rysy účelovosti.

26. Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

27. Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu